

ТАБАЧНИКОВ СТАНІСЛАВ

Народився 01 травня 1940 року. **Середню освіту здобув** у СШ № 2 м. Курахово Донецької області (Україна). **Навчання продовжив** у Кисловодському медичному училищі (фельдшер). **Вищу освіту отримав** на лікувальному факультеті Донецького медичного інституту (1963-1970 рр.).

1971 р. – старший лаборант кафедри психіатрії ДонДМІ, а з 15.10.1973 р. – асистент цієї ж кафедри. Кандидат медичних наук зі спеціальності «Психіатрія» з 09.10.1973 р., звання доцента отримав 25.11.1981 р.

20.07.1984 р. ВАКом СРСР присуджено науковий ступінь доктора медичних наук, у 1986 р. – вчене звання професора по кафедрі психіатрії. З 01.01.1986 р. – засновник та завідувач кафедри психотерапії і психіатрії ФУЛ ДонДМІ, а з 28.06.1986 р. по листопад 1999 року – завідувач кафедри психіатрії, психотерапії, медичної психології і наркології з курсом сексології ФПО ДонДМІ. У 1978-1986 рр. – перший заступник проректора з лікувальної роботи ДонДМІ, 1989-1991 рр. – президент медичних та медико-технічних кооперативів СРСР. З 1992 р. по теперішній час – президент ГО «Асоціація психотерапевтів і психоаналітиків України».

Уперше в Україні у 1992 р. організував Донецьке Психоаналітичне Коло разом з Європейською (Франція) школою психоаналізу («Париж 8»), та здійснює підготовку кадрів (психотерапевтів і психологів) з психоаналітичної психотерапії та групового психоаналізу по цей час.

Своїми науковими працями зробив вагомий внесок у розвиток психогієни, психопрофілактики і психотерапії для сучасного промислового виробництва. Неодноразово брав участь у міжнародних виставках «Вугілля-83» (м. Донецьк) і «Вугілля-85» (Чехословаччина), а також ВДНГ СРСР, УРСР з пропозиціями впровадження психогієни і психопрофілактики у вугільну, суднобудівну, металургійну, хімічну, атомну промисловість, за що був нагороджений однією золотою (1986), двома срібними медалями (1988, 1991) і двома дипломами учасника цих виставок.

Серед нагород проф. С.І. Табачнікова – відзнаки Міністерства освіти і науки України та Міністерства охорони здоров'я України: нагрудний знак «Петро Могила» (2005) та «Відмінник освіти України» (2007); відзнаки: Почесна грамота МОЗ України (2002), учасника презентаційного альманаху «Діловий імідж України» (2005; 2013); лідер Міжнародного проєкту «Медична еліта України. Охорона психічного здоров'я нації» (2010), почесна відзнака Великого князя Володимира – Золотий хрест з бантом – за вагомий внесок у справу відродження духовності і патріотизму, виховання молоді незалежної України (2007); орден за співпрацю з внутрішніми військами України (2004); медаль МВС України (2004); медаль Верховної Ради України «За охорону здоров'я

нації» (2012), зірку «Патріот України» (2013); ювілейний пам'ятний знак «80 років Національній академії внутрішніх справ» (2012); медаль Верховної Ради України «Флагмани освіти і науки України» (2013); медаль Верховної Ради України «Флагмани сучасної медицини» (2014); медаль Верховної Ради України «Медична еліта України» (2014); лист-подяка Верховної Ради України «За вагомий особистий внесок у становлення та розвиток системи охорони здоров'я України» (2014); церковна медаль «За жертвовність і любов до України» (2016); ювілейний знак – орден «Велика Україна» 25 років Незалежності (2016); орден князя Костянтина Острозького «За визначні заслуги у розвитку соціальної сфери благодійності та активну участь з реалізації соціальної політики в Україні» (2016); Почесний доктор Institut Culturel de Solenzara (2020), Нагрудний знак Київської міської профспілки працівників охорони здоров'я» (01.05.2020); орден ГО «НАН ВО України» Ярослава Мудрого (2021), відзнака «За заслуги в розвитку освіти, науки і економіки» Академії соціального управління (19.07.2022), орден ГО «НАН ВО України» Святого Володимира (2023), медаллю ГО «НАН ВО України» «Учаснику ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС» (2023); відзнака Академії соціального управління «Ora et Labora» (27.07.2023 р.); орден «За заслуги в обороні та волонтерстві» Міжнародного лицарського ордену українського козацького братства ім. Св.Миколая Асоціації українців «Разом» (27.02.2024).

Професор С.І. Табачников брав активну участь у ліквідації наслідків аварії безпосередньо на Чорнобильській АЕС як керівник медичної бригади МОЗ (з 04.10.1986 по 20.10.1987 рр.), а з 01.01.1988 по 30.06.1988 рр. був керівником реабілітаційно-оздоровчого центру для робітників ВО «Комбінат» (м. Чорнобиль) і ВО «Спецатом» (м. Прип'ять), нагороджений десятьма Почесними грамотами та Подяками Штабу Цивільної оборони СРСР, двома Подяками Урядової комісії СРСР, Почесним знаком «Учасник ЛПА на ЧАЕС» (2001), Почесною відзнакою, приуроченою 15-ій річниці Чорнобильської трагедії, двома подяками Ради Міністрів СРСР і Міністерства оборони СРСР, Почесною нагородою «За Гуманізм» (1996) та орденом Герой Чорнобиля (2012) за рішенням Центральної Ради ВГОІ «Союз Чорнобиль України».

З 20.11.1999 по 15.10.2012 рр. – директор Українського науково-дослідного інституту соціальної і судової психіатрії та наркології МОЗ України (УНДІ ССПН). З 15.10.2012 р. обраний за конкурсом завідувачем відділу соціальної та клінічної наркології УНДІ ССПН МОЗ України (головна установа України з проблем соціальної і судової психіатрії), а з 2013 р. – заступник директора з наукової роботи та судової психіатричної експертизи. З 06.11.2018 р. по 08.12.2021 р. – в.о. директора ДУ «Інститут психіатрії та судово-психіатричної експертизи МОЗ України».

Професор С.І. Табачников – засновник та головний редактор Міжнародного психіатричного, психоаналітичного та психотерапевтичного журналу ГО «АППУ», а також член редакційної ради журналів: «Вісник психічного здоров'я», «Науково-інформаційного вісника НАН ВО України», «Журналу психіатрії і медичної психології», «Українського психоневрологічного журналу»

та інших періодичних профільних видань України. Учасник багатьох міжнародних і всесвітніх конгресів з психіатрії, наркології, психотерапії та психоаналізу (Франція, Австрія, Німеччина, Польща, Канада, Греція, Іспанія та інші).

Під його керівництвом виконано та захищено 18 докторських і 25 кандидатських дисертації. Автор шести монографій. Науковий доробок сягає понад 700 наукових праць, співавтор 4^{-x} навчальних посібників.

2002 р. обраний академіком ВГО «Академія наук вищої школи України». З січня 2004 р. – засновник і академік-секретар наукового фахового відділення з проблем охорони психічного здоров'я ВГО «АН ВШ України», а з 2007 р. по 17 січня 2017 р. – віцепрезидент-головний учений секретар ВГО «АН ВО України», з 18 січня 2017 р. – в.о. Президента АН ВО України. З 25.11.2017 р. по теперішній час – президент ГО «НАН ВО України» (одногосно переобраний на другий термін рішенням Загальної звітно-виборчої онлайн-конференції від 13 квітня 2024 року, протокол № 1).